

Hallgatsz-e Jézus szavára – ma?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Lukács szerinti evangélium 16. fejezetének a 19.-től a 31. verseiben a következőképpen: „Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Egy Lázár nevű koldus ott feküdt a kapuja előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal, de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét mártsa vízbe, és azzal hűsítse nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. Ezenfelül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához, mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötirelem helyére. Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra! Ő pedig ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek. Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Indításnak hadd legyen egy kérdésem. **Ha csak egyetlen egy gondolatot lehetne kiragadnod ebből a ma hallott jézusi példázatból, ami a példázatnak a legeslegfontosabb, a többit messze megelőző üzenete, akkor mi lenne az a számodra?** Hol van, miben áll ennek a példázatnak a lényege?

Június eleje van. Ez volt az az idő, amikor a falu népe kiment a földekre vetésnézőbe. Kisarjadt-e már vetés, nőtt-e valamit, milyen termés várható az idén? Mától kezdve zöld a szószék terítőjének a színe. A zöld a plantatio Dei-nek, az Isten immár zöld növényé sarjadó magvetésének a színe. **Az advent óta eltelt félévben eddig tartott a magvetés.** Az őszi/téli vetés csúcsa: karácsony. Isten köztünk van. A kora-tavaszi vetés csúcsa: húsvét. Isten értünk van. A késő-tavaszi vetés csúcsa: pünkösd. Isten bennünk van. **Tényleg bennünk van Isten? Most kezdődik az, amikor Isten elindul vetésnézőbe.** Ha Isten belenéz a Te szívedbe kedves testvérem, akkor mit talál ott? Erről szól Jézus Urunk mai példabeszéde.

Ritka dolog, hogy valakinek neve van Jézus példabeszédeiben. A szegény ember ezen kivételek egyike. Lázárnak hívják. Gyönyörű, beszédes neve van. Jelenthet ló-asar-t, azaz: senki sem segít-et. De jelenthet El-asar-t is, azaz: Isten megsegít-et is. És mind a kettő igaz. Lázár ott fetrengett a gazdag házának a kapuja előtt. A gazdag naponta többször is keresztüllépett rajta – undorodva. Pedig ismerte. Még a nevét is tudta. Lázár. Az, akin nem segít senki. Hogy Lázáron az Isten segítene? Hát az kizárt! Nézzetek csak rá! Az ilyen nem érdemel egy morzsát sem. Még azt a kenyérdarabkát sem, amibe a kezemet töröltem a szaftos falatok után. Egy rúgást, azt bezzeg érdemelne. Többet is. Hengeredjen már innen odébb pont az én ajtóm előtt! De sajnós még bele sem lehet rúgni, mert akkor én is tisztátalanná válnék, mivel megérintett a lábam egy tisztátalant. Ezért nagy undorral átlépjük minden nap legalább kétszer – vigyázva, hogy hozzá ne érjünk valahogy.

A tisztátalan Lázárnak olyan fekélyekkel volt teli a teste, mint Jóbé. Ráadásul tisztátalan állatok, kutyák nyalták minden nap még tisztátalanabbra. Tehát a tisztátalan – azaz: nyilvánvalóan bűnös – Lázárt itt e földön nem segítette meg sem a gazdag, sem más. Még a kutyák sem segítettek rajta, mert – *ne feledjük* – ezek kétezer évvel ezelőtti, sakálszerű vad-kutyák voltak, és nem a mai, gazdi-nyaldosó ölebek. Azaz nem puszikat adtak Lázárnak, amikor nyaldosták, hanem azt vizsgálták, hogy le lehet-e már zabálni róla valamit... Kezecskejét... lábacsáját... – ami éppen olyan már. A kitartással szenvedő Lázárt Isten segítette meg. Odaát ő lett az Ábrahám jobbján (azaz az Ábrahám mellkasa, a kebele felől) oldalvást fekvő díszvendég az állandó és örök mennyei lakomán.

Lázárnak tehát volt neve. Annál sokatmondóbb, hogy a gazdagnak viszont nem volt neve. Amikor az ember a pénz után fut, elveszti a személyiségét. Amikor az ember BÁRMI után fut – *ami nem Jézus* – akkor elveszti a személyiségét. Sikerfüggő, játékfüggő, X-függő lesz, ahol az X-be tessék a saját levakarhatatlan szokásodat behelyettesíteni. Ez az X lett a személyiséged. Miszisz vagy Miszter X. lettél. Az a neved, amelyik be volt vésve Isten tenyerébe és az örök élet könyvébe: kitöröltetett. A névtelen gazdag, Miszter X. kívül dőzsölt, de belül üres volt. Olyan volt, mint a szárdiszi gyülekezet, amelynek ezt mondta Jézus: „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy” (Jel 3,1). Ha az X-et hajszolod, akkor mi maradt neked ott belül – X-en kívül? Hát... Nem sok...

Miért teljesen más az, amikor Jézus után futsz? Mert Jézus a Teljesség. Mert Jézust követve nem elszegényedik, hanem kiteljesedik a személyiséged. Mert nem az X. formálódik ki benned, hanem a – Jézus. Azaz: kiformálódik benned a Teljesség. És ezzel visszakapod a nevedet. Isten tenyerében – és az örök élet könyvében is. Kedves Testvérem, ez messze nem mindegy. Ma még meg irányt tudsz váltani X-ről Jézusra. Holnap? Ki tudja...? Ha Isten ma nézte meg a te vetésedet, akkor holnap már késő lehet...

A gazdag azt hihette, hogy Ő Istenfélő. Hiszen kínosan ügyel arra, hogy tisztátalan ne legyen, mert akkor nem mehetne el a Templomba. Még ezt a Lázárt sem rúgja meg, pedig de ráférne! Inkább átlép rajta. Csakhát igaz volt a gazdagra az, amit János apostol levelében olvastunk az oltár előtti ígében: „Ha valaki azt mondja: 'Szeretem Istent', a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát” (1Jn 4,20). A gazdag tehát a pokolba került. Vigyázzunk! A gazdag nem azért került a pokolba, mert gazdag volt. Azért került a pokolba, mert hiányzott belőle a szeretet látása és cselekedetei. A gazdagság ugyanis nem jutalom, hanem feladat. A földi javak az üdvösség kovácsai is lehetnek – ha jól használjuk őket. De Isten nélkül a gazdag csontszegény lesz. Viszont Istennel a szegény dúsgazdaggá válik.

Figyeljük meg, hogy hogyan viselkedett a gazdag a pokolban. Úgy gondolta, hogy az úr a pokolban is úr. Isten – eszébe sem jutott. Noha ismerte Lázárt, nem Lázárhoz, hanem Ábrahámmal beszélt. Úr csak úrral áll szóba... Lázárt egy tárgyként, vagy maximum egy utasítandó szolgaként kezelte. Eszébe sem jutott a gazdagnak, hogy ezt mondja: „Lázár! Kérlek! Bocsáss meg nekem! Átmehetnék-e, hogy valahogyan szolgáljalak téged, és legalább valamit jóvátehessek abból a sok bűnből, amit elkövettem ellened?” Bűnbánat? Egy gazdagnak? Egy úrnak? Ugyan kérem? Sehol... Hát csoda az, hogy Ábrahám azt válaszolta a gazdagnak, hogy nem térnének meg a testvéreit akkor sem, ha egy halott feltámadna, és elhozná nekik az örök élet és a mennyei lakoma üzenetét? Hát hiába mondta ezt nekik Isten egyszülött Fia maga! Hát hiába támasztott fel Jézus még egy négynapos, bűzlő hullát is – *akit történetesen szintén Lázárnak hívtak*... Mi lett a válasz? Kivégezték. Előbb Jézust – aztán a hagyomány szerint a feltámadt Lázárt is.

Kedves Testvéreim! A gazdag öt testvére, akihez el kellene mennie a feltámadt Lázárnak – akihez eljön a feltámadt Jézus – mi magunk vagyunk. ITT jutottunk el a mai igeszakaszunk lényegéhez. Hallgassunk a feltámadt Jézus szavára – még ma. Forgassuk meg a szívünkben a zsoltáros kérését: „Most, amikor halljátok az Ő szavát, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsolt 95,7-8). És akkor az lesz velünk, amit az oltár előtti igében János írt: „bizalommal tekinthetünk az ítélet napja elé, mert ahogyan [Isten] van, úgy vagyunk mi is ebben a világban” (1Jn 4,17). És felharsan Pál kiáltása: „Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” (1Kor 6,2). És együtt mondhatjuk el a zsoltárossal a bevezető zsoltár sorát: Támogass engem igéd szerint, hogy enyém lehessen az örök élet. Ámen.